

Pregó de les Festes de Sant Cristòfol de s'Arenal 2024

Confraries de s'Arenal

Cofradía del Santo Cristo de S'Arenal, 1994

Cofradía Nuestra Señora de los Dolores de S'Arenal, 1994

Cofradía Hermandad del Nazareno, 1993

Cofradía La Oración del Huerto, 1995

Cofradía Jóvenes Nazarenos, 1993

Antonio José Rueda, Dolors Serra, Carmen Pérez, Isabel Maria Font, Javier Álvarez

Edita Ajuntament de Lluçmajor

Disseny i impressió Gráficas Loracar

Dipòsit Legal PM 00480-2025

Foto portada Cati Ballester

SUMARI

Presentació	5
Manolo Sánchez	

Confraries de s'Arenal

Cofradía Jóvenes Nazarenos	17
Javier Álvarez	

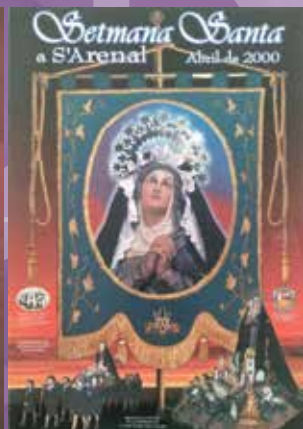
Cofradía La Oración del Huerto	27
Isabel Maria Font	

Cofradía Hermandad del Nazareno	33
Carmen Pérez	

Cofradía Nuestra Señora de los Dolores de S'Arenal	41
Dolors Serra	

Cofradía del Santo Cristo de S'Arenal	49
Antonio José Rueda	

Agraïments i procedència de les fotografies	59
--	-----------

PRESENTACIÓ

Manolo Sánchez

Sra. Batlessa, Sra. Regidora, regidors, confreres, senyores i senyors, gràcies a tots per la vostra assistència.

Han passat més de trenta anys des d'aquell Divendres Sant quan, una vegada acabada la processó pels carrers de s'Arenal, unes persones de la parròquia i veïns del nostre poble, amb moltes ganes i entusiasme, es varen embarcar en una aventura ambiciosa: que el nostre poble celebràs la seva Setmana Santa de forma encara més digna, més viscuda i més participativa. Ja han passat més de trenta anys d'aquell projecte pioner gràcies al qual varen brollar fàcilment i abans de dir un amén cinc confraries a l'empara de la parròquia. Avui les confraries recullen el premi de tot el seu esforç durant anys: arribar fins aquí com a protagonistes del Pregó de les Festes de Sant Cristòfol. Crec que va valer la pena.

Fa uns dies, intentant ajuntar aquestes frases per presentar els pregoners d'avui, amb moltes idees i cap de clara, va haver de donar-me el fil per lligar-les una mica Aleix, un nin de quatre anys, que amb la revoltosa curiositat de la seva infantesa em va preguntar: «Què és un pregó, padrí? Què són pregoners?»

Com que no podia enviar-lo al diccionari, que explica que és un discurs o manifest dit en veu alta i en plaça pública (...), i com que la seva pregunta, potser ja per l'edat que tenc, també a mi em va transportar a la infantesa, li vaig contar que, quan jo tenia la seva edat, els pregons eren anuncis de coses importants que succeïen o anaven a succeir als pobles, i d'alguna manera trencaven la rutina de la vida diària de la seva gent. Li deia que

els pregoners són aquestes persones que l'Ajuntament designa per a aquesta comesa, i li contava el meu record d'un home major, amb el seu uniforme i la seva gorra d'agutzil, que es passava el matí donant veus i tocant el seu cornetí, pregonant el Corpus i la Fira mentre pujava i baixava els empinats carrers del vell Toledo.

Crec que no vaig convèncer el menut perquè no em va fer ni cas. Però després li vaig dir que el pregó d'avui era una cosa important per als veïns de s'Arenal: ni més ni menys que l'anunci amb el qual el nostre Ajuntament obrirà les portes de les ja tradicionals Festes de Sant Cristòfol, cedint la clau a les confraries. Elles són les designades amb el seu pregó per fer aquesta crida als veïns a participar de les activitats programades per a infants i grans, i a viure uns dies alegres, de merescuda diversió i festa, en honor del nostre patró. Això de la festa i la diversió ja degué convèncer el menut perquè va ser el primer de la casa que s'hi va apuntar i em va dir: «Jo a això sí que hi vaig, eh padrí!» Però tot seguit em va tornar a deixar anar a boca de canó: «Però, a veure, què són confraries?».

I com que ja em va posar en un compromís, per no ficar-me en més embolics jo sí que vaig haver d'anar al diccionari i explicar-li com millor vaig saber que són grups de persones que s'uneixen, s'ajuden i col·laboren per viure amb devoció i germanor la Setmana Santa, i després tots junts sortir en processó. Doncs el nin em diu: «Ah d'acord! Ja ho sé; és això que fan el papà, la padrina i la padrina jove quan es posen la sotana i les caperutxes». (Doncs d'acord, estimat, si tu ho dius, això són les confraries).

El que ja no li vaig comentar és que, a més de ser la clau de les festes i una invitació als veïns, el pregó és una responsabilitat. I ho dic perquè les confraries tenen avui l'oportunitat i l'honor d'unir-se a un grup de grans pregoners que també ho varen ser de les Festes de Sant Cristòfol;

persones que amb les seves paraules, els seus testimoniats, les seves vivències personals i altres anècdotes ens varen acostar trossos de la història i la vida del nostre poble, records afectius que, encara que els hàgim viscut, convé als pobles portar-los a la memòria col·lectiva i més al nostre, encara relativament jove i necessitat d'aquestes històries i tradicions.

Però, tornant a les confraries i els seus inicis, cal imaginar un moment el pare Jordi Perelló. A vegades contava la seva experiència per terres mexicanes i deia que aquella devotíssima gent, cada vint o trenta dies, li muntava alguna processó, romeria o peregrinació a qualsevol lloc sant i amb qualsevol pretext. Però deia que aquestes mostres de fervor popular li feien por, els tenia pànic, perquè per evitar revoltes o incidents amb altres mexicans no tan devots havia de sortir envoltat per homes armats fins a les dents amb aquelles pistolotes i aquelles cartutxeres tipus pel·lícula de Pancho Villa. I si això de Mèxic li feia por, imaginau què degué pensar aquest home quan un dia acudiren a l'església i li digueren: «Pare Jordi, pare Jordi, que li han crescut a la parròquia quatre confraries de cop, que n'hi ha una altra que ja està creixent i que per tots els racons de s'Arenal i més enllà li surten centenars de confreres».

L'ensurt que va tenir el va deixar mut i més blanc que la paret de la sagristia. Jo crec que va pensar: «Déu meu, ja hi tornam a ser!». I era lògic, perquè el que va venir va ser un altre ensurt, però un ensurt enriquidor.

Va ser tota una mobilització de parròquia i poble, de religiositat popular i unió parroquial, de compromís i implicació veïnals, com poques vegades es va veure i es va viure a s'Arenal. Eren nins i nines confreres, joves confreres, padrins i padrines confreres, famílies senceres de confreres. Abans i després de la missa del diumenge hi havia persones preguntant com i

on es podien fer d'alguna confraria; hi va haver qui es va apuntar a dues alhora, no se sap si per ajudar i col·laborar més o per si de cas, «per si de cas» no podien sortir amb una, sortir amb l'altra. Una bogeria, aquells inicis.

Varen ser centenars de confreres anant en processó pels nostres carrers; carrers que apareixien amb els portals de les cases adornades de flors, engalanades les seves terrasses i balcons per a l'ocasió, i el poble omplint aquests carrers a l'espera de la processó amb els seus passos i les seves imatges. I tot gràcies a aquesta implicació dels veïns de s'Arenal amb les confraries. Llàstima que aquell recorregut inicial avui no pugui travessar es Pont des Jueus i arribar fins a primera línia de mar, perquè era digne de veure, d'admirar, i realment emocionava. Una pèrdua per a les confraries i els veïns, els arenalers d'una part i els de l'altra. (Però això és una història no resolta per reivindicar en altres fòrums i llocs).

Aquella beneïda bogeria no hauria estat possible, i per tant el pregó d'avui potser tampoc, sense el planter de la nostra parròquia. Aquella font parroquial va donar les seves collites i varen ser abundants. Per això tota la nostra gratitud i reconeixement al pare Jordi i a les Germanes de Sant Vicenç de Paül (sor Maria, sor Catalina, sor Jerònia, sor Mercedes i altres germanes). Ells varen ser els grans sembradors; el seu treball sempre callat, la seva ajuda, el seu suport i aquesta necessària alenada cristiana han portat avui les confraries de la seva parròquia fins a aquest emotiu port.

La llista d'agraïments seria molt llarga, imagin que cada confraria deu tenir la seva. Abusant una mica més de la vostra paciència i aprofitant aquesta regalada ocasió, només faré esment d'una persona sobre la qual va dir tantes vegades el pare Jordi que «si no existís, hauríem d'inventar-lo». Un altre important pilar d'aquell projecte, una persona que anava

semblant pels carrers del seu poble alegria, il·lusió i esperança. L'agitador parroquial per excel·lència i un incansable activista en tots els sentits de s'Arenal i de qui, parafrasejant un poeta granadí, diria: «Trigarà molt temps a néixer a s'Arenal, si és que neix, persona amb més valors i sentiments envers el seu poble».

Jo ja no ho veuré, però tant de bo que el net d'en Joan, en Martí, que na Carla i en Pau, que n'Aleix, tots els vostres nets i els nets dels nostres fills un dia puguin arribar a veure'l. Seria un altre regal del cel per a aquest poble. Em referesc a Joan Ferre. No era difícil, veritat? Direu: «No podia faltar, en Joan». Doncs no, pens que no podia faltar perquè, com a creient que som, sé que ens deu veure des d'aquest cel on deu tenir el seu estatge i que avui farà una festa en contemplar les confraries pregonant les Festes de s'Arenal, i muntarà una revetlla de ball de bot o alguna processó amb amics i confreres que ja l'acompanyen i que avui especialment trobam a faltar. Però les Festes de Sant Cristòfol no, aquestes no; les seves estimades festes de s'Arenal, estic segur que deu fer mesos que ja les té organitzades amb el sant patró. Per això el nostre record avui també és per a en Joan, el té guanyat i merescut per moltes coses. Sé que aquell vell deute moral, fa molt temps que ell també el va donar per liquidat.

Amics i amigues pregoners, sabem que els temps són difícils i canvien molt de pressa, que són moltes les dificultats, i que les persones per llei de vida van passant, però pensau que a les confraries, com a qualsevol altre col·lectiu o grup humà, els passa el mateix que als camps i a les terres: se'ls pot deixar descansar durant un temps, en guaret, però després cal remoure'ls, refrescar-los i adobar-los perquè no s'agostegin i continuïn donant collites. Tant de bo que el vostre pregó us serveixi per prendre nou alè i noves forces, i continuar amb el mateix esperit amb el qual vàreu començar aquella aventura tan guapa. No penseu això que «tot el que un dia comença, un altre dia ha d'acabar»; la llum es va fer en un dia

i encara no s'ha apagat, i hi ha alguna cosa que un home va començar fa més de dos mil anys i, malgrat endevins, encara està fent voltes per la Terra. D'acord.

Per contar-nos les seves històries i les seves vivències, intervindran seguint l'ordre que tenen en la processó de la nostra Setmana Santa:

- **Javier Álvarez**, president de la Cofradía Jóvenes Nazarenos
- **Isabel Maria Font**, de la Cofradía La Oración del Huerto
- **Carmen Pérez**, de la Cofradía Hermandad del Nazareno
- **Dolors Serra**, de la Cofradía Nuestra Señora de los Dolores de S'Arenal
- **Antonio José Rueda**, president de la Cofradía del Santo Cristo de S'Arenal

Pregoners, ànim i enhorabona.

Senyores i senyors,
gràcies per la vostra atenció i la vostra paciència.

Escoltarem el pregó
i després a gaudir de les festes.
Que com un vell veí nostre
li deia al seu amic «el Tío Mocos»:
«Severino, aprofita les Festes,
perquè són les que hi ha,
perquè són les nostres
i perquè duren molt poc».

Visca s'Arenal i que visquin les Festes de Sant Cristòfol!

D'esquerra a dreta: Maria Francisca Lascolas, batlessa de Lluçmajor; Isabel Maria Font (Cofradía La Oración del Huerto); Javier Álvarez (Cofradía Jóvenes Nazarenos); Carmen Pérez (Cofradía Hermandad del Nazareno); Antonio José Rueda (Cofradía del Santo Cristo de S'Arenal); Dolors Serra (Cofradía Nuestra Señora de los Dolores de S'Arenal); Manolo Sánchez, presentador, i Katina Rayó, regidora de Cultura, el dia del pregó (5 de juliol de 2024), al parc Joan Ferrer de s'Arenal.

Confraries de s'Arenal

Exposició dels estendards de les cinc confraries durant la missa de confraries a la parròquia de la Mare de Déu de la Lactància de s'Arenal.

Celebració de la missa del Divendres Sant, en la qual participen els presidents de les cinc confraries i els representants de l'Ajuntament.

Processó dels inicis. S'hi veu el pare Jordi i el pare Nicolau acompanyats de les autoritats i els cavalls de la Policia Local de Lluçmajor.

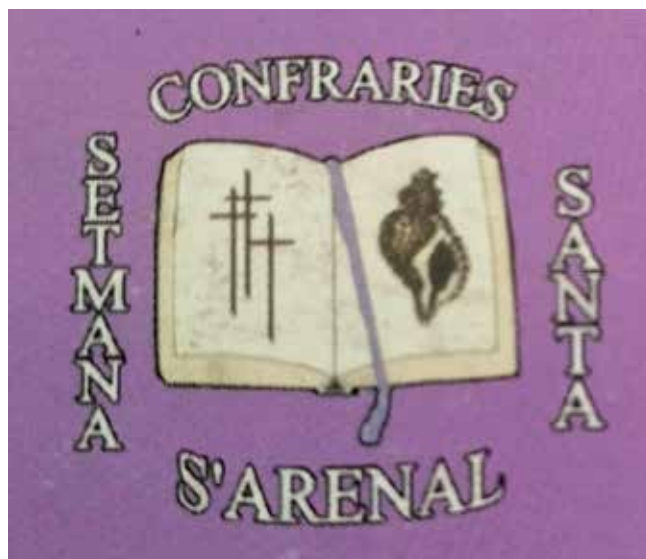
Encontre de la Mare de Déu i del Sant Crist abans d'entrar a l'església, una vegada finalitzada la processó del Divendres Sant al pas de les Vies del Tren, actualment passatge de Tomeu Sbert.

Processó de l'Encontre el Diumenge de Pasqua de Resurrecció.

La Mare de Déu ja arriba en romeria des de la parròquia a la Pedrera del Pancaritat a Son Verí, el diumenge següent al Diumenge de Pasqua.

Quadre de les confraries de s'Arenal

Quadre dels escuts de les confraries de s'Arenal regalat a Pere Canals com a agraïment per la donació rebuda per la venda del seu llibre S'Arenal – Can Pastilla. Platja de Palma. Es va regalar una altra còpia d'aquest quadre al pare Jordi quan va ser traslladat a Lluçmajor.

SEMANA SANTA EN S'ARENAL MARZO 1997

PASO DE LA COFRADIA "JOVENES NAZARENOS"

PARROQUIA DE
NUESTRA SEÑORA
DE LA LACTANCIA

AJUNTAMENT DE LLUCMAJOR

COFRADIAS DE
SEMANA SANTA
DE S'ARENAL

COFRADÍA JÓVENES NAZARENOS

Javier Álvarez

Bon vespre i siau tots benvinguts.

Som Javier Álvarez Gómez, president de la Cofradía Jóvenes Nazarenos.

La nostra confraria és una de les cinc que existeixen a s'Arenal. Té la seva seu a la Parròquia de la Mare de Déu de la Lactància i va sortir per primera vegada en la processó del Divendres Sant de l'any 1993.

Com el seu nom bé indica, neix gràcies a les ganes d'un grup de joves que es reunien per celebrar la catequesi de Confirmació i d'alguns altres també vinculats a la parròquia. Aquests varen ser animats pel pare Jordi, per sor Catalina i per les Germanes de la Caritat de s'Arenal per crear una confraria juvenil en la qual es mesclàs tot tipus de gent de s'Arenal, i per fer més poble entre els arenalers, ja que aquí conviu molta gent de diferents procedències —de la Península i també de l'estranger.

En principi la confraria estava composta en la seva majoria només per nins i joves, ja que, com apareix en els seus estatuts, es va crear amb la intenció que només hi accedissin aquells que tenguessin menys de trenta-tres anys, però amb l'incís que una vegada passada aquesta edat hi podrien romandre.

És el que ha passat actualment amb la majoria de confreres després de trenta-un anys d'existència, i per aquesta raó es va haver d'eliminar aquesta norma i ja no hi ha una edat

establerta. La nostra confraria, comparada amb la resta, sempre era la que tenia el menor nombre de confreres, a causa de la restricció d'edat.

La primera vegada que va sortir en processó vàrem ser tan sols trenta-tres persones. Avui dia, a causa del covid-19 i altres raons relacionades amb el pas del temps, la cosa ha anat disminuint, fins i tot diverses vegades s'ha parlat de dissoldre la confraria a causa de la poca gent que està interessada a participar-hi. Per això, el nombre de confreres cada any és molt variable i actualment continua rondant la trentena.

La confraria s'ha finançat sempre majoritàriament de les quotes anuals i de donatius que ens fan alguns dels seus participants o altres particulars, tot i que inicialment es feien rifes, loteries i mercadets per recaptar fons.

Així, volem agrair, de part de tota la nostra confraria, al ja difunt Pere Canals, la donació que va fer de 1.775 euros a cadascuna de les cinc confraries de s'Arenal per la venda del seu llibre *S'Arenal - Can Pastilla. Platja de Palma*, de l'any 2013.

Quant a la constitució de la confraria, encara que ja existia des de 1993, l'acta es va redactar l'any 1994, però oficialment mai es va arribar a inscriure en el Registre de les Confraries de Mallorca. No obstant això, pel fet d'estar vinculats a la parròquia, sempre rebiem tot tipus d'informació gràcies al pare Jordi, rector en aquell moment de l'església de s'Arenal, i assistíem a totes les reunions que se celebraven a Mallorca, per la qual cosa al final érem una confraria més, però sense documentació oficial com a tal.

Al principi de tot, la presidenta va ser Mònica Jaume, i uns quants anys més tard, jo mateix, fins al dia d'avui.

Com a anècdota voldria comentar-vos que al final de l'acta de constitució constava aquesta frase: «Any 1994... la llista sempre estarà oberta!».

Com a padrina d'honor tenim sor Catalina Bosch, directora del Col·legi Sant Vicenç de Paül de s'Arenal des de l'any 1983, fidel protectora de tots els nins i joves, impulsora dels grups de Catequesi i Confirmació de la parròquia —des d'on va sortir majorment la nostra confraria—, gran divulgadora i promotora cultural del ball de bot de s'Arenal, fa ja més de quaranta anys.

El pas de la nostra confraria no té imatge. Consta d'una peanya de fusta d'un metre per un metre, amb una creu també de fusta. Aquesta creu és la que sempre està exposada a la capella del Sagrari amb la imatge del Sant Crist. Aquestes varen ser adquirides per la parròquia

l'any 1968. La imatge és la que utilitza la confraria del Sant Crist en el Davallament i en la seva processó. La creu a la processó porta un sudari morat i el pas, uns faldons també color morat amb serrells daurats, igual que l'estendard.

El pas és portat per quatre natzarens, ajudats per altres quatre confreres, els quals duen unes forquilles, que nosaltres anomenam *ganzúas*, les quals serveixen d'ajuda per mantenir el pas enlaire quan cal que estigui aturat durant la processó.

El pas porta quatre gerros de vidre i cada any es decora amb flors naturals, col·locades en forma de muntanya. Les flors que s'han utilitzat normalment han estat roses grogues, iris color lila (conegudes com a claus de Crist) i clavells blancs, que simbolitzen la muntanya on va morir Jesús a la Creu. I aprofitam l'avinentsa per agrair a tota la família de la Floristeria Arenal la seva gran col·laboració i el seu suport. Sense ella no hauria estat possible arribar fins aquí.

Com a anècdota voldria comentar que inicialment es feien diversos torns de quatre persones que portaven el pas durant la processó. Es varen arribar a fer fins a sis torns de portadors, ja que, com saben, inicialment la processó era molt més llarga —arribava fins a s'Arenal de Palma per la primera línia de platja. Avui dia, aquests torns s'han reduït a un, o com a molt algun any a dos.

L'estendard és el segon símbol més important de la confraria, i significa el mateix que el pas.

Confraries de s'Arenal

L'escut té una creu brodada marró amb un sudari morat, sobre una tela de fons de color cru, que al seu torn està superposada en una base de color morat amb serrells daurats. D'ell pengen dos pendons, que agafaran uns nins durant la processó. La part posterior de l'estendard està composta per la típica inscripció d'estendard: «Jóvenes Nazarenos. S'Arenal, 1993».

El vestit consta d'una caputxa morada, una capa llarga i una túnica de color blanc i sabatilles també color blanc. Inicialment portàvem un cordó blanc lligat, que més tard va ser substituït per un faixí de tela color morat.

En el vestit hi ha dos escuts brodats amb una creu i un sudari. Un d'ells, petit, va a la caputxa, i l'altre, una mica més gros, a l'espatlla de la capa, al costat dret o esquerre, segons la fila en la qual es col·loca el confrare en la processó. Inicialment el confrare portava a la mà un fanalet, que més tard va ser reemplaçat per ciris. Els confreres encara reparteixen confits durant la processó, com a part de la tradició mallorquina.

La nostra confraria ha obert sempre la processó del Divendres Sant de s'Arenal. Anam darrere dos fanals i la creu, que donen inici a la processó. En els seus començaments la seguien els Xeremiers de s'Arenal, però amb el temps han passat a ser els tambors els que fan sonar la processó de la nostra confraria.

Al principi només eren tres els tambors que sonaven, però avui dia, i gràcies a Joan Ventura, músic de la Banda Municipal de Santanyí, la quantitat d'aquests instruments ha augmentat considerablement, en detriment de la de confreres. Així, arriba a ser més del doble el nombre de persones que hi participen tocant el tambor que les que fan la processó. La nostra seu ha estat sempre la botiga de roba infantil Laia, regentada per Elisa Ruiz, que tots aquests anys ens ha

Confraries de s'Arenal

preparat i decorat el seu aparador perquè nosaltres puguem fer la nostra parada principal a la processó. Agraïm a Elisa i a la seva família que ens hagi donat suport durant tot aquest temps.

En aquesta època de canvis, la nostra confraria ha continuat tenint sempre la mateixa rutina: ser integradora, ja que som gent del poble que «treballa» per fer poble i un element més que enriqueix el nostre Arenal.

Moltes gràcies per la invitació a aquest pregó i també a tots els assistents.

Bibliografia

BALLESTER, C. (et al.). (2022). *Les Germanes de la Caritat a s'Arenal: una dedicació plena a la comunitat. Pregó de les Festes de Sant Cristòfol 2021*. Ajuntament de Lluçmajor, p. 55-56.

CANALS, Pere. (2013). *S'Arenal - Can Pastilla. Platja de Palma*, p. 232-233.

FERRE, Joan. (2015). *Les festes de s'Arenal. Pregó de les Festes de Sant Cristòfol 2014*. Ajuntament de Lluçmajor, p. 43.

PALERM, Josep (2002). *Les confraries de Mallorca*, p. 372-373.

SEMANA SANTA

EN S'ARENAL

ABRIL, 1998

PASO DE LA COFRADIA DE LA ORACION DEL FUERTO

PARROQUIA DE
NUESTRA SEÑORA
DE LA LACTANCIA

AJUNTAMENT DE LLUCMAJOR

COFRADIAS DE
SEMANA SANTA
DE S'ARENAL

COFRADÍA LA ORACIÓN DEL HUERTO

Isabel Maria Font

Bon vespre,

El meu nom és Isabel Maria Font Zaragoza i form part de la Cofradía La Oración del Huerto.

Aquesta confraria es va fundar l'any 1995. Després d'un debat entre un grup de persones va sortir el seu nom i com havia de ser la seva indumentària.

L'any següent, el 1996, va sortir en processó amb dos fanals, l'estendard i tretze penitents amb la seva indumentària, que es compon de caperutxa amb un escut gravat i túnica color ivori, a més d'una capa i un cordó de color verd. Els guants i les sabatilles són blanques.

Aquest mateix any es va aconseguir comprar la imatge de Jesús orant a l'Hort, que simbolitza el nom de la nostra confraria, amb l'ajuda i l'esforç de moltes persones.

I així ha estat al llarg de molts anys. Cada Divendres Sant hem sortit en processó pels carrers de s'Arenal amb un bon nombre de confreres.

A partir de l'any 1997 sortíem en processó amb dos fanals i l'estendard, seguit pel pas amb la imatge de Jesús orant a l'Hort, que era portat per set persones. Seguien les *manolas* i els penitents amb la seva indumentària, acompanyats tots per la Banda de Cornetes i Tambors. Fins que, amb la pandèmia de la covid-19, veient que els confreres tenien poques ganes de participar-hi i de col·laborar amb la junta directiva, es va decidir no sortir.

Confraries de s'Arenal

No obstant això, si es té intenció de tornar a sortir a la processó, la nostra presidenta està disposada a lluitar per poder continuar fent poble, perquè la confraria encara està en vigor.

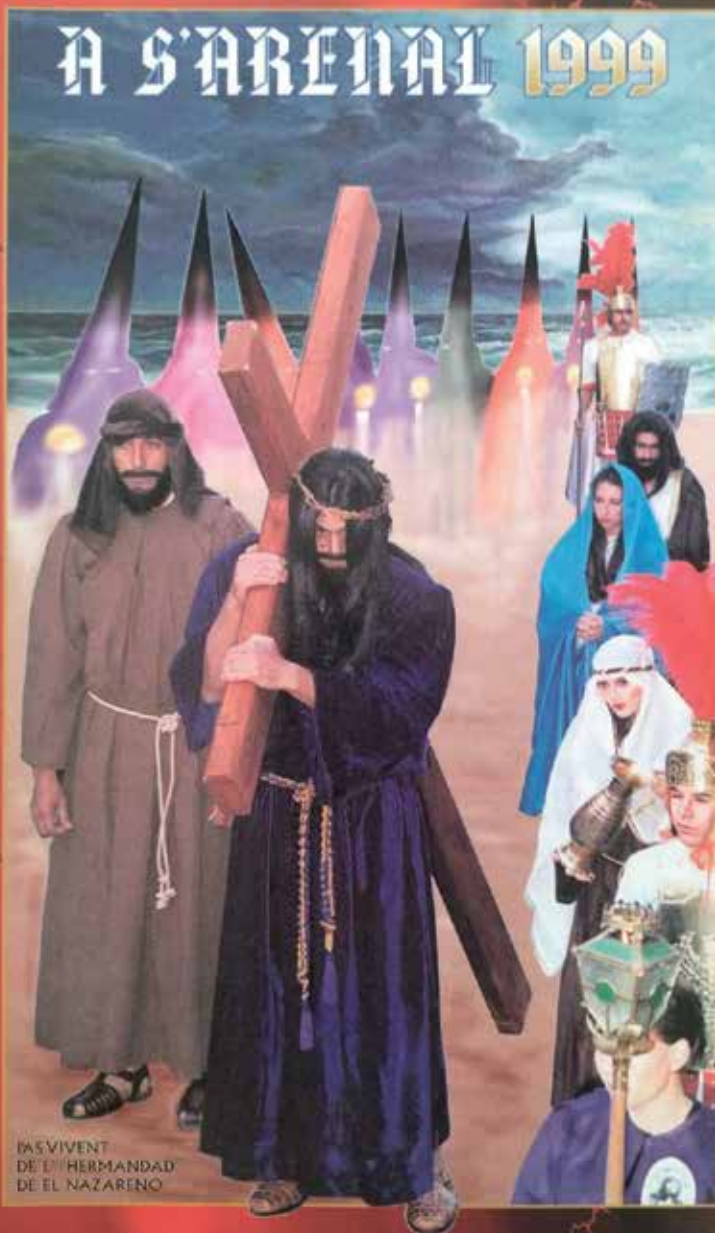

Confraries de s'Arenal

SETMANA SANTA

A S'ARENAL 1999

IASVIVENT
DE L'HERMANDAD
DE EL NAZARENO

BARROQUIA
DE LA
MARE DE DÉU
DE LA
LACTÀNCIA

CONFRARIES
DE
SETMANA
SANTA
DE S'ARENAL

AJUNTAMENT
DE
LLUCMAJOR

COFRADÍA HERMANDAD DEL NAZARENO

Carmen Pérez

Bon vespre a tots,

La nostra confraria és La Hermandad del Nazareno, fundada l'any 1993 per Joaquín Rabasco Ferreira. Va estar inicialment formada per vint-i-cinc confreres.

Els primers anys varen ser especialment durs, ja que sobrevivim gràcies a rifes i loteries. En l'actualitat som uns quaranta, i tenim la sort de comptar amb molta gent jove, que dona continuïtat a la nostra germandat.

Confraries de s'Arenal

«Les germandats neixen per integrar persones de diferent procedència, estatus social o professió». En el nostre cas, aquesta frase de la RAE ens defineix perfectament: feim pinya entorn del Natzarè, sense importar d'on venim (Granada, Còrdova o Mallorca), ni a què ens dedicam. Ens uneixen les ganes d'aconseguir, any rere any, millorar la nostra processó del Divendres Sant.

L'objectiu de la nostra confraria va ser aconseguir que les processons de s'Arenal fossin una tradició i fer de s'Arenal un poble. Actualment, aquest objectiu el continuam mantenint perquè, any rere any, intentam ser més confreres, posar il·lusió i moltes ganes, encara que no és tasca fàcil.

Ens agradaria fer extensible un prec als aquí presents: que ens ajudin a continuar amb el

Divendres Sant. Demanam al poble que s'integri en aquesta processó, perquè el que hem aconseguit amb tant d'esforç no desaparegui.

El nostre pas és vivent i està compost per personatges bíblics. Encapçala l'estendard, flanquejat per dos fanalets, el qual porta la imatge de la nostra confraria: el rostre de Jesús amb la corona d'espines, tot això brodat sobre fons morat. Darrere, el segueix el nostre pas vivent, format per Jesús el Natzarè portant una creu de fusta, Simó, Verònica, la Samaritana, la Mare de Déu, sant Joan i Maria Magdalena.

El nostre Jesús el Natzarè fa en el recorregut una representació de les tres caigudes. El Crist cau amb la creu i tot seguit la Samaritana s'hi acosta i li dona aigua; després Verònica li neteja la cara i el rostre de Crist queda gravat al drap. Simó sempre roman al seu costat per a ajudar-lo.

Confraries de s'Arenal

Tots ells estan flanquejats per vuit romans amb una vestimenta molt cridanera: cascos amb unes plomes vermelles molt guapes, cuirassa daurada, llances i escuts. Darrere de tot el pas van els nostres confreres i, tancant, el president.

Ens distingim per dur túnica i caperutxa de color morat, amb capa llarga negra.

Donam les gràcies a tots els que han estat al nostre costat ajudant-nos, amb un record molt especial als confreres que ens han deixat: continuen estant en els nostres cors. I als que seguim en la confraria, que Jesús el Natzarè ens doni forces per anar endavant.

Volem donar les gràcies també a l'Ajuntament de Lluçmajor, per la seva col·laboració i per la invitació a ser aquí avui. A aquesta institució volem demanar-li que continuï ajudant en tot el possible.

I, finalment, convidam el poble de s'Arenal a col·laborar, sortint als carrers a animar les nostres confraries.

Moltes gràcies a tots vosaltres per la vostra assistència.

Setmana Santa

a S'Arenal

Abril de 2000

COFRADÍA NUESTRA SEÑORA DE LOS DOLORES DE S'ARENAL

Dolors Serra

Bon vespre,

Primer de tot, la nostra confraria vol agrair l'oportunitat de formar part del Pregó de les Festes de Sant Cristòfol de s'Arenal de l'any 2024.

La Cofradía Nuestra Señora de los Dolores de S'Arenal es començà a gestar l'any 1993, gràcies a la inquietud que en aquell moment vivia la majoria de veïns i veïnes de s'Arenal. A més a més, hi varen confluïr diverses circumstàncies molt positives per a un poble que no se sentia com a tal.

Confraries de s'Arenal

L'escola de les Germanes de la Caritat va dur a terme unes trobades de tècniques de comunicació amb la finalitat de fomentar una bona relació entre els pares i mares i la seva comunitat, per potenciar així la participació activa dels pares i mares del centre.

La parròquia també va afavorir la presència i la implicació dels feligresos que volguessin viure una actitud activa en favor de tot el poble.

Els veïns i veïnes de s'Arenal es varen mostrar receptius davant aquesta oportunitat de convertir-se en una comunitat més familiar i propera, així que posaren fil a l'agulla.

Aquí hem d'anomenar principalment el pare Jordi, sor Catalina Bosch, Sebastiana Sales, Maria Pomar, Maria Nicolau, Joan Ferre, i també molts d'altres d'anònims; sense ells possiblement avui no estaríem xerrant de tots nosaltres.

Varen sortir diverses propostes i en una d'elles hi entràrem nosaltres. Començàrem amb una convocatòria de totes les dones de s'Arenal, i de tots els àmbits del poble es presentaren unes trenta dones. El pare Jordi exposà el significat i la responsabilitat de pertànyer a una confraria, i va donar l'oportunitat que des de la base d'una directiva mínima s'anàs formant la futura confraria. D'aquesta convocatòria va sortir la primera junta directiva; l'actual és la quarta.

La confraria ha tengut la sort de gaudir d'unes dones valentes, compromeses i molt treballadores. Per això, aprofitam aquesta avinentesa per agrair i mostrar el nostre orgull

cap a totes les que han desenvolupat càrrecs durant aquests trenta anys, perquè la seva col·laboració i la seva feina són dignes de menció.

Un cop formada la confraria, vàrem optar per la imatge de la Mare de Déu dels Dolors i el seu nom, que uns feligresos de la parròquia havien regalat anys enrere. Seguidament, duguérem a debat qui volíem esser i com. Les confreres arribàrem a la conclusió que volíem ser només dones, encara que, com sabeu, les dones normalment implicam tot el que tenim al costat.

Aprofitam altra vegada per agrair a totes aquestes persones, entitats comercials i municipals la seva col·laboració altruista.

Per donar espai a les diferents formes d'exterioritzar com volíem participar dins la confraria, decidírem harmonitzar tot el grup en portadores de la imatge, *mantillas* i altres confreres. La vestimenta seria de dol rigorós.

Anys després vingueren les caperutxes, vestides de color de cel i cru, degut a la necessitat d'incorporar més gent jove que a la llarga fos el relleu de les més majors, principalment portadores, perquè, com ja sabeu, el pas es duia a les espatlles.

Primerament sortírem amb peanya de la parròquia amb quatre confreres, més endavant una segona peanya de vuit i, posteriorment, dotze confreres. Anàvem carregant i es feia més pesat. Actualment va mecanitzada.

Com hem expressat anteriorment, estàvem davant un grup que cada dia que passava es feia més gran. Aviat arribàrem a ser dues-centes confreres; actualment som un centenar.

Els reptes també eren importants i el nivell que volíem obligava a fer molta feina: subhastes, sopars, dinars, bingos, festes pròpies, loteries, rifes, mercadets, donatius econòmics, artesanía elaborada per les mateixes confreres... de tot per fer front a la part econòmica i emocional. La confraria aconseguia quasi tot el que es proposava per ser una confraria amb personalitat pròpia. El nostre pesar ha estat no arribar a tenir banda de música pròpia, i no ha estat per no intentar-ho des dels inicis, tant particularment com des de la confraria.

La vestimenta de la imatge i del pas, les bandes de les confreres amb l'escut pintat a mà, l'estendard, els medallons, les vares, el pas amb llums, els fanals, el cartell de la Seu i altres foren dissenyats per les confreres, i tots ells creats per professionals, gent nostra d'aquí i de diferents pobles de Mallorca.

També vérem la necessitat de comprar un local per destinar-lo a seu i poder guardar-hi el pas de la confraria, gràcies a l'esforç de totes, un local que vàrem poder pagar abans del previst.

El dia que es formaren les confraries, el poble de s'Arenal va créixer per a bé. Hem tengut la gran sort de conèixer-nos, de fer grans amistats, de fer poble, i això no hauria estat possible sense la implicació de tots els seus habitants.

Les confraries són una expressió de fe, de convivència i de respecte a la diversitat, i la nostra no només surt en processó. Les persones que la formam no som perfectes, però volem mantenir un poble en pau i estar al costat de qui ens necessita mitjançant les nostres parròquies, procurant fer arribar els donatius necessaris amb els nostres esforços físics i econòmics.

També desitjam compartir amb el poble totes les tradicions i costums que tenim a s'Arenal, tal com feim en aquests moments amb vosaltres.

Gràcies al poble per tenir present que tots formam part de la mateixa família. Des d'aquí us animam a conservar aquests valors que ens uneixen i transmetre'ls als més petits, que sempre seran més dos que un.

Gràcies i bones festes a tots.

SETMANA SANTA A S'ARENAL

ABRIL
2001

COFRADÍA DEL SANTO CRISTO DE S'ARENAL

Antonio José Rueda

Bon vespre,

El meu nom és Antonio José Rueda i som, amb molt d'orgull, el president de la Cofradía del Santo Cristo de S'Arenal. Avui veng a compartir una part de la nostra història.

La nostra confraria va néixer el dia 29 de juny de 1994 sota la devoció de la imatge del Sant Crist, que es venera a la capella del Sagrari de l'església de la Mare de Déu de la Lactància de s'Arenal.

Confraries de s'Arenal

Entre els acòlits que es varen unir per fundar aquesta confraria, es va decidir que el primer president fos Manuel Sánchez Cobas (presentador d'aquest pregó) i que la primera secretària fos Maria Clar Ferretjans.

Aquesta fotografia és d'aquesta primera processó, on distingim el nostre benvolgut pare Jordi; el pare Nicolau, un home bo, i el nostre volgut i recordat amic Joan Ferre, a més del nostre presentador d'avui, ja anomenat, primer president d'aquesta confraria, Manuel Sánchez.

La primera processó es va celebrar de manera humil, sense hàbit. El nostre Sant Crist era senzillament portat en uns palanquins propietat de l'Església i engalanat únicament per l'estendard acuradament brodat, i cedit, per Maria Pomar.

Per aconseguir fons per poder tenir el pas tal com és avui dia, els confreres varen organitzar rifes, bingos i fins i tot es varen vendre participacions de loteria. Això últim va atreure la sort, ja que va tocar el reintegrament i moltíssims dels afortunats varen donar el premi a la confraria. Gràcies a tot això es va poder encarregar el preciós pas que avui tenim i els fanals que l'acompanyen.

L'any 1995 ja estrenam els nostres hàbits oficials amb caperutxa i túnica negra amb cordó i capa escarlata. Els nins, per part seva, fins als deu anys no porten ni caperutxa ni capa, sinó únicament túnica, esclavina i cordó.

Si em permeteu, posaré l'accent un moment en la magnífica imatge que fundà la nostra confraria. Es tracta d'una imatge del Sant Crist mort a la creu tallat en fusta natural fosca. Posseeix unes extremitats desmuntables que ens permeten realitzar el ritual del Davallament que, amb tres cops, dona inici cada any a la processó del Divendres Sant. Després del Davallament, la imatge reposa entre roses i clavells vermells al costat de liris blancs.

Davant del pas tradicionalment desfilen tres nins, al costat de l'estendard, portant cadascun un coixí amb els símbols de la nostra confraria: la creu, la corona d'espines i els tres claus retirats durant el Davallament.

Després d'aquests nins sempre hi ha la nostra gran banda de tambors, que cada any s'esforça per obrir pas al Sant Crist de la manera que es mereix.

Confraries de s'Arenal

El moment més emotiu de la processó, que cada any vivim amb il·lusió, és quan totes les confraries esperen que el Sant Crist i la Verge Dolorosa es trobin en tornar al passatge de Tomeu Sbert. Allà tots ens unim amb devoció per després entrar de nou junts a l'església.

L'últim que m'agradaria remarcar sobre la nostra confraria és que té l'orgull, a més d'assistir al Divendres Sant aquí a s'Arenal, d'haver estat de les poques confraries de la Part Forana convidades al Diumenge de Rams a Palma. A més, assisteix a trobades de confraries organitzades per l'illa.

El nostre pas també ajuda a portar sant Cristòfol en la seva processó durant les festes patronals, i la Mare de Déu del Carme en la processó marinera que se celebra al Club Nàutic.

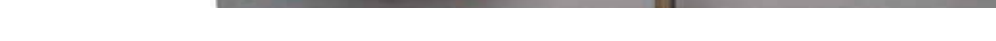

Per a acabar, vull donar les gràcies a totes les persones que són o han estat integrants d'aquesta confraria, per fer-la tot el que és. De manera personal, vull donar les gràcies al pare Jordi, Pere Canals i Nadal Caldentey, que ens han ajudat i ens continuen ajudant cada any a complir amb aquesta tradició, i també al meu estimat Joan Ferre.

L'única cosa que em queda per dir és que la nostra confraria està oberta a tot aquell que vulgui participar de la Setmana Santa amb nosaltres i celebrar aquests dies de germanor i trobada.

Moltes gràcies.

AGRAÏMENTS

Les confraries de s'Arenal volem agrair a **Katina Rayó**, regidora de s'Arenal i de Cultura, i també a **l'Ajuntament de Lluçmajor**, aquesta gran oportunitat d'haver pogut difondre una cosa tan important com és una part de la història del poble de s'Arenal.

Volem agrair també a **Teresa Rebassa** la seva col·laboració en el muntatge fotogràfic que es va exposar al públic el dia del pregó.

I a **Cati Ballester**, per haver realitzat la coordinació entre confraries, a més del muntatge fotogràfic i la preparació d'aquest pregó.

PROCEDÈNCIA DE LES FOTOGRAFIES

Arxiu particular de Jaume Llinàs Mateu

Fotografies personals dels presentadors d'aquest pregó

Fotografies de Cati Ballester

Esbós de Cati Ballester

Ajuntament de **Lluçmajor**

